

(Id.) Korhecz Tamás hozzászólása

Igen tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt nemzettársaim, barátaim! Többször jártam már Tóthfaluban, ebben a kis, de a délvidéki/vajdasági magyar szellemi élet szempontjából minden kétséget kizáróan jelentős, az

utóbbi időben építészileg is látványosan fejlődő központjában. Itt jött világra, itt nyomtatták irodalmi munkásságom első regényét. Itt nyomtattuk és láttuk el nehezen hamisítható védjegyekkel a szavazólapokat, hogy megakadályozzuk a választási csalásokat.

Ellenben először történt meg, hogy külön névre szóló meghívót kaptam, az e helyen megtartásra kerülő, a nemzeti közösségünk lényeges kérdéseit (kultúra, oktatás, tájékoztatás, egyenrangú nyelvhasználat) elemző és megoldását kutató rendezvények, tanácskozások, értelmiségi találkozók egyikére. Tekintettel a napirendi ponton szereplő kérdés nagy jelentőségére, a Nemzeti Tanácsunk létrehozásának fontosságára, felelősségérzetem tudatában fogadtam el köszönettel a meghívást, és jelentettem be részvételemet a tanácskozásra. Minden kétséget kizáróan az értelmiségieknek jelentős szerepük van az említett kérdések megoldásában. Az értelmiség körének meghatározása is nagyon nehéz feladat, de itt nálunk, gondolok itt a vajdasági politikusok, de mások által is sokszor használt „csúcsértelmiség” fogalmára, azt egyszerűen értelmetlennek, meghatározásra, definícióra alkalmatlannak, egyszerűen feleslegesnek tartom. Ezt a fogalmat az értelmező szótár nem ismeri, használata csaknem kizárólag a mi szűkebb pátriánkban honosodott meg, teljesen szükségtelenül és zavartkeltően.

Függetlenül az elemi, középiskolai vagy egyetemi végzettségtől, a tudományban elért fokozattól, az oktatásban, kultúrában, közigazgatásban, igazságszolgáltatásban, tájékoztatásban, művelődésben vállalt munkahelytől, tudományos akadémiai vagy párttagságtól va-

lamennyien értelmiségiek, s mindnyájuk feladata a jogszabályok, törvények által biztosított, de a gyakorlati életben csak részben megvalósított nemzetiiségi jogok megvalósítása. Ha már van – és ezt a legnagyobb rosszakarattal sem lehet elvitatni –, az európai normáknak megfelelő nemzeti kisebbségek védelméről szóló törvényünk, a gyakorlati nehézségek ellenére tegyünk meg mindent annak megvalósítása érdekében. Szóljunk, beszéljünk anyanyelvünkön a boltban, közhivatalokban, postán, állomáson, kórházakban és egészségházakban. Kérjük a jogszabály által biztosított kétnyelvű születési, házassági és halotti anyakönyvi kivonatot. A telefon tudakozóban anyanyelvünkön kérjünk tájékoztatót az előfizető számáról, kérjük az eljárás levezetését magyar nyelven valamennyi bíróságon. Gyermekeinket olyan iskolába írjuk, amelyben anyanyelvén folyik az oktatás. Minél több szülőt győzzünk meg a nem anyanyelven folyó oktatás hátrányairól és az ezzel kapcsolatos tévedésükről.

A fenti jogok megvalósítása és e célok elérése, függetlenül a tagság létszámától, kivétel nélkül valamennyi vajdasági magyar párt feladata. A pártok azonban ahelyett, hogy e feladatok minél eredményesebb megvalósítása érdekében tevékenykednének, meddő vitákat folytatnak és nyilatkozatokat tesznek közzé egyetlen napilapunkban, a Magyar Szóban. A VMDP például, amely önkényesen a történelmi VMDK örökösének nevezte ki magát, állandóan azt ismételgeti a VMSZ-ről, hogy az a „hatalomhoz simuló” párt, míg vele szemben a VMDP hibátlan, ideális és példamutató a perszonális autonómiáról vallott koncepciójával. Ez a

párt állandóan a „kétpólusú magyar értelmiségről” beszél, az általa javasolt módon összeállított választási jegyzékbe felvett választók részéről megválasztott autonómiáról, ahelyett, hogy a törvénybe foglalt, és most már a törvény által is meghatározott nemzeti tanácsba való részvétellel gazdagítaná és segítené annak munkáját az igen lényeges kérdésekben: a kultúra, a művelődés, az oktatás, a tájékoztatás, az egyenrangú nyelvhasználat területén. Vonatkozik ez a többi vajdasági pártra is függetlenül attól, hogy azok megalakulása milyen körülmények között történt, a pártelnök személyiségét sértő bírálat, a választások előkészületei során a mandátumok számáról folytatott vita, más pártokkal felvett kapcsolatok vagy a párton belüli anyagi visszaélések kivizsgálása körüli vita okozta-e a pártszakadást.

A Nemzeti Tanács iránti pozitív hozzáállásra, magatartásra feltétlenül szükség van nemcsak a pártok részéről, amelyek feladata nem a Nemzeti Tanács megalakításának a bojkottja, a megalakulását szolgáló eljárás bírálata, hanem a Nemzeti Tanács megalakulásában, majd a munkájában való részvétel.

A fentieket vallom, a fentiek szerint éltem és élek, dolgoztam és dolgozom, neveltem gyermekeimet, nevelem és fogom nevelni unokáimat. Bátor vagyok tanácsokat adni annak ellenére, hogy a 7. számú tagsági igazolvánnyal igazolt alapító tagja voltam az 1990-ben alakult VMDK-nak, és a 13. számú igazolvánnyal igazolt alapító tagságom a VMSZ-ben, noha ez minden valószínűség szerint megszűnt.

A Nemzeti Tanács megalakításának küszöbén nem feledkezhetünk meg az elmúlt évtized romboló és

pusztító éveiben valamennyi jelentős és távolmaradt, ismert és ismeretlen, amatőr és hivatásos nemzettársunk részéről nyújtott munkáról és azok eredményeiről. A példa kedvéért említsünk meg néhányat. Sok évtized után nemcsak hatályos törvény szintjén, de több közösségben gyakorlatban is megvalósult a történelmi magyar helységnevek használata, a hivatalokon, az útjelző és egyéb táblákon, a hivatalos pecséteken és a különböző eljárásokban, a kétnyelvű anyakönyvi kivonatok kiadásában. Felépült a kanizsai kultúrház, fennmaradt az újvidéki és a ristiçi apokaliptikus pusztítás ellenére a szabadkai színház, a Nagyváradon megszerzett nagydíjjakkal, a tanyaszínház, a palicsi nyári színházi fesztiválok, a Durindó és Gyöngyösbokréta, az amatőr társulatok és művelődési egyesületek hagyományos rendezvényeinek sokasága. Felépültek olyan új, a magyar kultúrát szolgáló létesítmények, mint például a kanizsai, tóthfalusi, zentai, nagybecskereki vagy bajmoki létesítmények. A tartomány és a községek hatáskörébe kerültek az iskolák, egyetemek, egészségügyi és művelődési intézmények igazgatóinak, az iskolaszékeknek és egyéb szerveknek a megválasztása, hogy tovább ne soroljam. Ezekben a kérdésekben igen jelentős szerepe van a Nemzeti Tanácsnak, amelynek a törvény alapján történő megalakítása, támogatása, úgy gondolom, mindannyiunk kötelessége.